

«Jeg kommer tilbake!»

**Hyrdebrev fra de nordiske biskoper i anledning relikviefarten hvor den hellige
Therese av Lisieux og hennes foreldre gjester de nordiske land**

Hele vårt liv på denne jord er en pilegrimsreise. Som Kirke, som Guds hellige folk, er vi på vandring mot den evige herlighet som Faderen har åpnet for oss. Slik Israels folk ved utgangen fra Egypt la sitt gamle land bak seg, skal også vi, på vår vei mot det lovede land, legge våre synder bak oss.

På denne pilegrimsreise er Jesus og hans hellige alltid med oss. Dette vil bli spesielt tydelig for oss når relikviene av den hellige Therese av Jesusbarnet sammen med relikviene av hennes helligkårede foreldre, Louis og Zélie Martin, denne høsten gjør en pilegrimsreise gjennom våre nordiske land.

Allerede i Kirkens første tid begynte de kristne å feire Eukaristien på martyrenes graver. Deres relikvier ble synlige tegn på forløsningen, som ved Guds menneskevordelse berører alt menneskelig. Som mennesker er vi alltid avhengige av legemlige og materielle ting som kan hjelpe oss å ta imot Guds frelsende nåde midt i vårt livs virkelighet. Som deres biskoper håper vi at denne relikviefarten vil bli en stor hjelp til å gjenoppdage Guds nærvær og hans virke i vår samtid.

Therese av Jesusbarnet er en av de kvinnelige kirkelærere, som har hjulpet utallige mennesker å ta imot Guds faderlige barmhjertighet i sine liv. Ved sitt eget liv, så vel som i sine skrifter, peker hun stadig tilbake på det sentrale budskap i Evangeliet: Faderen har sendt sin enbårne Sønn for å gjøre oss til sine elskede barn. Å oppdage dette barnekår er menneskenes store glede. I vår svakhet og ringhet, blir denne store nåde og verdighet oss til del, som løfter oss opp til Gud midt i vårt dagliglivs små og enkle omstendigheter. Vår skrøpelighet er intet hinder på veien. Gud sendte sin Sønn nettopp for de svake, de skrøpelige og synderne. «Han har sett til sin tjenerinnes ringhet» (Luk 1,48) sier Jomfru Maria i sin lovsang, *Magnificat*. Thereses budskap er et ekko av denne lovsang, som fortsatt synges i Kirkens liturgi hver kveld til vesper. Som Maria, vil Therese lære oss å vandre «den lille vei», saligprisningenes vei, i Jesu nærhet og etterfølgelse av ham. Ved dåpens nåde får vi del i Jesu dypeste forhold til Faderen. Vi blir «sønner i Sønnen», som kirkefedrene uttrykker det. Vi får slutte oss til Jesu bønn, og i ham ta imot Faderens ømme, ja, sant moderlige kjærlighet.

Therese følte allerede tidlig i livet en lengsel etter å gi seg helt til Gud og gjøre alt for ham. Hun fikk oppleve mye kjærlighet og omsorg i sin familie. Hennes mor døde tidlig, og dette tap var svært vanskelig for den lille piken, selv om faren Louis Martin var ytterst omsorgsfull mot henne og hennes søstre.

I Jomfru Maria fant hun en ny mor, som hjalp henne å finne sin vei i livet. Det kostet dog den overfølsomme piken meget å overgi seg helt til Gud og ikke bli sittende fast i selvmedlidenhet. Selv snakker hun om «julens nådegave», Den hellige ånds kraft, som plutselig kom over henne og fikk henne til å glemme seg selv og sine problemer og isteden overgi seg til Guds barmhjertighet og stole på ham.

Therese følte tidlig kallet til et liv som karmelitt. Dette fikk henne allerede som 15-åring til å overvinne alle hindre og tre inn i Karmel-klosteret i Lisieux. I sitt hjerte følte hun et dypt kall til å gjøre alt for Gud. Hun kunne så å si ikke nøye seg med bare ett kall. Så erkjente hun at hun skulle leve i Kirkens hjerte, som brenner av kjærlighet til Jesus.

Der sammenfaller alle kall, der går de inn i hverandre. Der kunne hun virkeliggjøre alle de kall hun ikke på egen hånd maktet å fylle. Slik kan hun hjelpe også oss i dag å oppdage den dype mystiske side ved Kirken.

I Kirkens midte kunne hun som Kristi brud leve forenet med Brudgommen, Kristus. Der kunne hans hjerte tale uopphørlig til hennes hjerte. Therese fant sitt kontemplative kall som karmelitt i Kirkens hjerte, hvor hun kunne leve i stadig bønn for menneskenes frelse.

Derfor kunne hun også utropes til skytshelgen for misjonen, sammen med den hellige Frans Xavier. Selv om hun aldri forlot sitt kloster, kunne Therese gjennom sin bønn og selvhengivelse til Kristus, inspirere mange mennesker til å ta imot Evangeliet, til stadig mer vende om til Kristus og følge ham i stadig dypere selvhengivelse.

Det er viktig at vi i vår tid forsøker å åpne oss for denne dype dimensjon av Kirkens mysterium. For enkelte forblir det en fristelse å redusere Kirken til en institusjon eller organisasjon, eller å bli sittende fast i en mer ideologisk forståelse av Kirken, det være seg enten i en liberal eller en tradisjonalistisk ånd. Therese hjelper oss å forstå at Kirken er vår mor; på hennes fang lærer vi å leve i uopphørlig bønn og i selvhengivelse til vår Far i himmelen. Therese kan inspirere oss til å bli oss mer bevisst det store ansvar vi som katolikker har, ikke minst i våre sekulariserte land, for å vitne om Kirkens sanne vesen som en kjærlig mor for alle dem som ikke føler seg sett og elsket.

Den korte tiden hun var i Karmel i Lisieux levde Therese et intenst åndelig liv, men det manglet ikke på sorger. Hun fikk snart tuberkulose og gikk samtidig inn i «sjelens mørke natt». Den siste tiden hun levde, mistet hun den følelsesmessige erfaring av troen. Plutselig var det som om lyset var blitt slukket og Gud ganske enkelt forsvant. Hun så likevel denne tomhet som en nåde som forenet henne enda dypere med Jesus i hans fornedrelse og hans lidelse for vår frelses skyld. Hun levde seg inn i ateistenes situasjon, og fikk spise deres tørre brød. Hun anså bevisst denne gudsforlatthetens mørke natt som en stedfortredende solidaritet med de mennesker som sier at de ikke kan tro på Gud. Slik er hun for mange blitt en hjelp til å oppdage den innerste kjerne i troen, som består mer i viljens selvhengivelse enn i sansbare opplevelser.

«Jeg dør ikke, jeg går inn til livet», sa Therese da hun nærmet seg slutten av sitt liv her på jorden. Det ekte og sanne liv venter oss i evighetens saliggjørende syn. Da skal vi se Gud som han er. Da skal vi få leve i uopphørlig tilbedelse og lovsang.

Samtidig var Therese seg bevisst at englene og de hellige i himmelen også har en tjeneste å utføre for oss som lever her på jorden. Hun sa selv: «Jeg kommer tilbake». Hun ønsket å fortsette å gjøre godt på jorden, fra sin plass i himmelen. Mange mennesker med ulike bakgrunn har fått erfare hennes hjelp, ofte ved meget konkrete nådens gaver. Hun snakker selv om «et regn av roser», derfor fremstilles hun så ofte med en bukett roser i favnen. Hun vil formidle, også til oss, Guds faderlige og gode nåde. Midt i vår vanlige hverdag kan vi erfare Guds omsorg og nærvær, ofte i de små, enkle ting som fyller vårt daglige liv. Therese snakker om «den lille vei» hvor vi får ta imot de store nådegaver Jesus stadig vil gi oss.

Vi må forstå denne valfart, hvor relikviene av Therese og hennes foreldre kommer til oss, som et synlig, ja, legemlig uttrykk for Guds uendelige barmhjertighet mot sitt folk. De minner oss også om vårt eget kall: å la oss forvandle av Guds nåde i Jesus Kristus. Da kan vi gi Evangeliets budskap videre til alle vi møter på vår jordiske vandring. Siden Therese kommer hit sammen med sine foreldre, blir vi også minnet om familiens store betydning. Therese vokste opp i en dypt troende familie, og fikk der ta imot sin tro og sitt kall. Vi ber om at relikvievalfarten blir til velsignelse for alle familier. Måtte Therese og hennes foreldre hjelpe oss alle å åpne oss for Faderens kjærlighet, så vi med Den hellige ånds hjelp kan følge Jesus stadig mer trofast. Slik blir vi troverdige vitner som kan dele vår tro med andre. Det finnes så mange mennesker i våre land som, bevisst eller ubevisst, venter på budskapet om Guds uendelige barmhjertighet og vår verdighet som hans elskede barn.

2. september 2018

Biskop Czeslaw Kozon

Formann i Den nordiske bispekonferanse
Biskop av København

Anders Kardinal Arborelius OCD

Biskop av Stockholm

Biskop Bernt Eidsvig Can.Reg.

Biskop av Oslo
Apostolischer Administrator von Trondheim

Biskop Teemu Sippo SCJ

Biskop av Helsinki

Biskop David Tencer OFMCap

Biskop av Reykjavik

Biskop Berislav Grgic

Biskop-prelat av Tromsø

Biskop Gerhard Schwenzer SS.CC.

Biskop em. Oslo

Biskop Pierre Bürcher

Biskop em. Reykjavik